

[23rd March 1955]

MR. SPEAKER :—“ We shall take up the next item, Demand XXI—Industries and Cinchona.”

(2) DEMAND XXI—INDUSTRIES AND CINCHONA.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,50,94,200 under Demand XXI—Industries and Cinchona.’

“ The demand for Cinchona amounts to Rs. 13,04,300 leaving Rs. 1,37,89,000 for Industries. Expenditure of a capital nature on schemes of industrial development is provided for under a separate demand, viz., Demand XXXVI—Capital Outlay on Industrial Development. It would perhaps be convenient to deal with both the Demands together.

“ 2. Sir, hitherto our energies were directed more towards Irrigation and Power Schemes both of which fall in the Public Sector and so far as Industries are concerned we have been content with the operation of few Government undertakings set up in the past, providing facilities for industrial and technological education and training, helping in the exploitation of underground water resources and generally assisting in the setting up and operation of private industrial units in the Private Sector. The time has now come to devote greater and, in fact, special attention to Industrial Development.

“ 3. The Industrial Policy of the country is sufficiently well-known and this policy is naturally being pursued by the State Government also. Briefly stated, the policy is that only Industries based on defence requirements, and certain others of strategic or national importance such as Communications, and Iron and Steel, the capital requirements of which may be rather beyond the competence of private enterprise, have been reserved for State ownership and operation. The development of the remaining Industries in the Private Sector, by private enterprise, will be fostered and actively assisted. It may be that, here and there, small units, practically of the pilot plant type, may be set up in this State by Government to show the way and to encourage private enterprise to set up similar but larger units, where such units could be economically established and operated. For instance the establishment of the Kerala Soap Institute undoubtedly played no small part in fostering the growth of the Soap Industry in the South.

“ If effort is to be properly canalised and wastage prevented, whether in the matter of economic production, or in the matter of transport of raw materials and finished goods, a measure of regulation of industrial enterprise is necessary. Such regulation is being made by the Central Government under the powers conferred by the Industries (Development and Regulation) Act, 1951. By means of salutary control, the spinning capacity in the State in the Textile Industry is being expanded and in order to maintain

23rd March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

and encourage production of textiles on handlooms, the setting up of power looms is being discouraged. Special measures are also in operation to assist and develop the Handloom industry. The Sugar Industry is another which is being expanded in the State, and every effort is being made to encourage the establishment of factories producing basic chemicals such as caustic soda and soda ash.

“ The Madras State is perhaps particularly suited for the development of Small-scale Industries. In this field we hope to plan a substantial development, providing for the training of artisans, both in the use of improved tools and in the adoption of improved techniques of production in a few central workshops which are proposed to be set up at suitable centres in the State. Mobile workshop units are also proposed to be attached to each workshop. It is also intended to encourage the production of components of a finished product, or the execution of individual processes, in a number of undertakings, governed and controlled by a central undertaking which would assemble the component and execute the finishing processes and finally market the fully manufactured products. The establishment of Industrial Estates to provide facilities such as land, water, power, workshop accommodation, etc., for such units, as well as independent integrated units of industries, would also be encouraged. These measures would provide for increased employment opportunities for the people of the State and action has already been initiated to draw up a specific plan and programme of development.

“ In the Public Sector our energies will be fully occupied by the proposed Neyveli Project which will be an integrated scheme for the mining and utilization of Lignite in the South Arcot district and will cover the generation of a large block of Thermal Power, the production of briquetted lignite for use as industrial fuel and carbonised lignite for use as domestic fuel, a fertilizer plant, and possibly also a plant for the production of diesel and synthetic oils. The provision of power and the availability of good clay from the mining operations should facilitate the production of insulators, sanitaryware and other ceramic products. As a matter of fact, when the Neyveli Scheme fructifies it would be possible to develop the Ceramic Industry in the area on a cottage basis also, to provide employment for a number of people. The manufacture of carbonised lignite is likely to facilitate the establishment of an Iron and Steel Industry to utilise the iron ores in the Salem district. The availability of a large block of power should make the production of aluminium a practicable proposition. But these industries will have to come later, after an integrated scheme at Neyveli has been decided on and execution commenced.

“ 4. All the above will call for a large amount of finance and hard work on the part of the people of the State and those outside it in a position to lend funds. The programme I have outlined above will itself tax our capacity for development to the utmost and if we achieve what we intend to do within the next six or seven years, we should consider ourselves very fortunate indeed.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [23rd March 1955]

“ In the meantime every effort will be made to put the Handloom Industry on a sound footing with the help of money from the Handloom Cess Fund and every encouragement will be given to the Private Sector to set up economic units of production in the various fields of Industry.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,50,94,200 under Demand XXI—Industries and Cinchona.’

“ May I know what Dr. K. B. Menon wants to say? I shall allow him after the cut motion is moved.”

DR. K. B. MENON :—“ I want to reiterate our old request through you, Mr. Speaker, that this statement read out by the Hon. Minister which contains valuable information may be circulated to all of us tomorrow or placed on the table of the House for our information. That has not been done now.”

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ I thought this was a simple statement of policy and therefore I did not have it circulated.”

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member, Mr. Menon wants it to be circulated to hon. Members only tomorrow. I hope the Hon. Minister will have it cyclostyled in his department (instead of giving us the trouble) and have it circulated to hon. Members by tomorrow.”

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ Yes, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ Mr. K. P. Gopalan may move his cut motion.”

SRI K. P. GOPALAN :—“ Sir, I move—

‘ That the allotment of Rs. 1,50,94,200 under Demand XXI—Industries and Cinchona be reduced by Rs. 100.’ ”

11 a.m. MR. SPEAKER :—“ The debate will continue till 12-30. The Hon. Minister will be called at 12-30 and he will finish his reply by 1 p.m.”

SRI K. P. GOPALAN :—“ Mr. Speaker, Sir, it is the key slogan of the people of our country that our country should be industrialized. There can be no difference of opinion on this matter. It is the duty of all the patriotic citizens of our country irrespective of the Party to which they may belong, to raise the level of the country and to give their co-operation in implementing all plans aimed at the industrialization of our country. Even the freedom or independence of a country depends upon its industrial position. I need not state here that industrialization is the only way of solving the problem of unemployment which is the most outstanding problem facing our country to-day. So many plans

23rd March 1955] [Sri K. P. Gopalan]

have been submitted to the Central and State Governments by industrialists and the Planning Commission for the industrialisation of our country. I can assure the Hon. Minister that we stand for industrialisation of the country and that the Government can get all help and co-operation from all parties for the achievement of this object. I am glad that the Government have taken up the Neiveli Lignite Investigation Scheme. When the question of the possibility of constructing a steel plant in Salem was raised, the Hon. Minister said that he would consider it very sympathetically. As far as Malabar is concerned, I wish to state a few words here. I have personally known that in some places in Nilambur (South Malabar) coal deposits are found. If an experiment is made in this regard, it will benefit not only the Government but the people of the whole State. I am also told that in Coimbatore and Attapadi mica is found. A few weeks ago news appeared in the Press that in Wynaad sulphate was available and that in Salem bauxite was available. If we use the natural resources available in the State, this State can be industrialized.

“ In the Five-Year Plan the money allotted to the Madras State so far as industrial development is concerned is Rs. 1,72 lakhs. It is a very meagre sum considering the backwardness of this State in the industrial sector. The Hon. Minister said that special attention would be paid to the development of cottage industries. It is a very good thing indeed. But I wish to point out that even the amount allotted to this State from the Handloom Cess Fund is not fully utilized. According to what the Hon. the Minister for Industries himself said the other day, Rs. 1 crore are still unspent. For grants to co-operative societies, in 1954-55 the Government allotted a sum of Rs. 35,65,500. In this Budget only a sum of Rs. 5,66,900 is allotted. It is a very meagre sum. The sum allotted for the promotion of cottage industries is only Rs. 57,000 which is a very meagre sum. Provision for capital outlay on industrial development is Rs. 32 lakhs and odd. I suggest that more money should be allotted for the promotion of cottage industries. Then only the pace of industrialization of our country can be increased.

“ A provision of Rs. 9,80,000 is made for grant of State-aid to industries. This sum is not at all sufficient. I was told that from Ramanathapuram the Manager of Gowri Textiles and Dhan Textiles approached the Government for the grant of subsidy of Rs. 50,000. If this subsidy is granted to them, they can straightway provide work for about 200 people and promote their industry. In the past—I am not going to blame this Government for it—to the Sudarsana Oil Mills a loan of Rs. 10 lakhs was given but it was not properly utilized. I know in one instance one gentleman who was given a loan by the Government did not use it for industrial purposes. I am told that with that amount he purchased some land in Wynaad. Therefore, the Government should see that such loans are properly utilized for the benefit of the people of the State.

[Sri K. P. Gopalan] [23rd March 1955]

"The Hon. Minister referred to the Kerala Soap Factory. I am glad that it is working very well. But I want to point out some defects. Three days back I went to a shop nearby. I wanted to purchase Kerala shaving stick. I asked the shop-owner what the position in regard to Kerala soap was. I asked him whether it was popular in the market. He said that two things were lacking. One was that there was no proper advertisement in the papers. On the other hand, the European soap factories were advertising their products very well. In regard to the Kerla Soap, even the label was not attractive. There are no proper canvassing arrangements. These were the defects pointed out by the shop-owner. The same thing was said by the workers of the Kerala Soap Factory. The Government should see that all the institutions under them are run in a businesslike manner. In 1949, the Madras Government constituted a committee under the chairmanship of Sri Parthasarathy to consider the question of industrialization of the State. That committee has submitted a report. Of course, we cannot accept and implement all the suggestions made in that report. But some of them can be implemented. The Hon. Minister said the other day that the purchasing power of the people had gone down. Therefore, he said, if any industry was to be placed on a sound footing, the purchasing power of the people must be raised. In our country, the prosperity of industry depends also upon the prosperity of agriculture.

11-10
a.m.

"In this connexion, I wish to state that Government should be the chief promoter of all industries. Government should provide all the initial expenses necessary to start some industries at least. They should give all possible help in the starting of new industries. There must be an industrial planning board for the whole State. An industrial survey must be made. Experts must be appointed to work under them, to advise them in the proper planning of industrialization of our State. Investigations must be made at various centres in the State for finding out the possibilities of starting and promoting more industries. The expenses in connexion with these should be borne by the Government. They must have also close and constant contact with the industries.

"Regarding the handloom industry I wish to make a few suggestions. After we attained Independence, I feel, we must have more of the Swadesi spirit in us. We should start a country-wide movement to encourage the purchase of goods manufactured in our own country. That is the first thing. Next, the suggestion made by Rajaji should be accepted, namely, certain varieties of saris and dhotis should be reserved for the handlooms. That is a famous proposal. That should be accepted. Then the price of yarn supplied to weavers should be lowered very much. Sometime back even on the floor of this House there was a discussion about starting a spinning mill at Tirunelveli to supply yarn exclusively for the benefit of the handloom weavers in the State. Government should consider this suggestion seriously and think of starting two or three spinning mills in our State and see that yarn is supplied

23rd March 1955] [Sri K. P. Gopalan]

to the weavers at a lower rate. Loss, if any, incurred by the mills in supplying the yarn at reduced rates, should be borne by the Government. I agree the position of the handloom weavers has now improved somewhat. But I suggest that the condition of the industry throughout the State should be examined further and Government must find ways and means to promote that industry in our country.

“I wish to refer to another thing in this connexion. The other day when the question of rationalization was discussed on the floor of this House, the Hon. Minister for Labour said ‘If there could be rationalization without tears, that could be adopted’. Rationalization was introduced during the war period. Rationalization means: ‘Retrench the workers and increase the work load.’ I say, workers are ready to produce more but not get retrenched themselves. I would appeal that the work load of the workers should not be increased. Rationalization is introduced only to keep up the profits made by the capitalists. My suggestion is Government should have a policy to restrict the profits made by capitalists. They should not be allowed to make more than 15 per cent profits, because our State needs more money for the benefit of the workers and the people and also for the promotion of industries.

“So far as Malabar is concerned there are great possibilities for the starting of many cottage industries and others also. There are plenty of bamboos available in the forests and a paper mill can be started there. Near about Nilambur there is possibility of mining gold. You have also iron ore there. Regarding jagery there are more than 13,000 tappers. They can be employed usefully if sugar could be manufactured out of this. In addition to all these, there are the metal-making and mat industries. I wish to draw the attention of the Hon. Minister to all these facts and request him to take necessary action for starting new industries and encouraging existing ones.”

* **SRI T. K. RAMA** :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் தொழில் மந்திரி அவர்கள் கோரியிருக்கும், மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேசுவிரும்புகிறேன். இரண்டாவது 5 ஆண்டு திட்டத்தில், கைத் தொழில்களுக்கு பிரதானிய நிலைமையை கொடுத்திருப்பதைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுகிறேன். நம்முடைய நாட்டில் விவசாயிகள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். விவசாயம் சில மாதங்களில்தான் நடக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு, விவசாயம் இல்லாத காலத்தில், புதிய தொழில்கள் உண்டாக்குவதற்கான, செய்வதற்கான வசதிகளை செய்து கொடுக்கவேண்டும். புதிய தொழில்களை அவர்களுக்கு கற்பித்துக் கொடுக்க வேண்டும். உற்பத்தி செய்யப்பட்ட, அத்தொழில்களால் உண்டான பொருள்களையும் பண்டங்களையும் விற்பனை செய்வதற்கு அவர்களுக்கு சந்தர்ப்பமும் உதவியும் செய்து கொடுக்கவேண்டும். நான் குறிப்பாக இரண்டு தொழில்களைப் பற்றி கூற விரும்புகிறேன். நம் நாட்டிலே, பட்டு நூல் அதிகமாகத் தேவையாக இருக்கிறது. நமக்குத் தேவையான பட்டு நூலில் ஒரு பங்குதான் நாம் உற்பத்தி செய்கிறோம். இரண்டு பங்கு பட்டு நூலை ஜப்பானிலிருந்தும், சைனாவிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்கிறோம். நம் மாகாணத்தில் வளர்ந்து விருத்தி அடையக் கூடிய இரண்டு வித பட்டுப் பூச்சிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று முசுக் கொட்டை இலையை உண்ணும் பூச்சி. அது கொள்ளைகால், ஹோசூர்

11-15
a.m.

[Sri T. K. Rama]

[23rd March 1955]

முதலிய இடங்களில் வளர்க்கப்பட்டு பட்டு உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. இந்தத் தொழிலை, திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சில பகுதிகளுக்கும், மதுரை ஜில்லாவில் சில பகுதிகளுக்கும் இரண்டு மழை பெய்யக்கூடிய சீதோஷண நிலைமை நிதானமாக இருக்கக்கூடிய பிரதேசங்களுக்கும், விஸ்தரிக்கலாம். இன்னொரு பட்டுப் பூச்சி, ஆமணக்கு இலையை சாப்பிடும் பூச்சி. 20 வருஷங்களுக்கு முன்பு, இந்த பூச்சியின் முட்டைகளை, கொட்டை முத்து உற்பத்தியாகும் பிரதேச விவசாயிகளிடையே விநியோகித்து, பட்டு பூச்சிகள் வளர்க்கப்பட்டு, பட்டு கூண்டுகள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஆனால், அந்த காலத்தில் பட்டு கூண்டுகளை பிரித்து பட்டு நூலாகச் செய்யும் யந்திரங்கள் இந்த தேசத்தில் இல்லாததால், ஒரு வருஷ பரீட்சையுடன் கைவிட்டு விட்டார்கள். கொட்டை முத்து செடிகள் வளரும் பிரதேசங்கள் நம்மாகாணத்தில் ஏராளமாக இருக்கின்றன. கொட்டை முத்து விளையும் இடங்களிலுள்ள விவசாயிகளுக்கு இந்த பூச்சியின் முட்டைகளைக் கொடுத்து பட்டுக் கூண்டுகளை தயாரிக்கலாம். இந்த பூச்சுகளை வளர்த்து பட்டு கூண்டுகளை தயாரிப்பது மிக எளிதான காரியம். ஏனென்றால் முசுக் கொட்டை இலை சாப்பிடும் பட்டுப்பூச்சிகளைப்போல், பேணி காப்பாற்றவேண்டிய கஷ்டம் கிடையாது. ஆமணக்கு செடிகளின் இலைகளின் முட்டைகளை விட்டுவிட்டால், கொஞ்ச நாட்களில் இப்பட்டு பூச்சிகள் கூண்டு கட்டிவிட்டு பூச்சுகள் பறந்துவிடுகின்றன. இது விவசாயிகளுக்கு ஒரு உப தொழிலாக அமையும். இப்போது மைசூரில் இக்கூண்டுகளிலிருந்து பட்டு நூல்களை தயாரிக்கும் யந்திரங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே விவசாயிகளை இந்த புது முயற்சியில் ஈடுபடுத்துவது நல்லதாகும். இரண்டாவதாக, பட்டுச் சேலைகளில் ஜிகை வைத்து நெய்கிறார்கள். நம் பெண்களுக்கு சரிகை பட்டு சேலைகளை உடுக்க விரும்பும் அதிகம். 35 வருஷங்களுக்கு முன்பு சென்னையில் ஒரு ஜிகை உற்பத்திச் சாலை இருந்தது. வெளிநாட்டு போட்டியாலும், சர்க்கார் ஆதரவின்மையாலும், அது நசித்துவிட்டது. இப்போது பெரும்பாலான ஜிகை நூல் சூரத்திலிருந்து வரவழைத்து தறிகளுக்கு உபயோகிக்கிறார்கள். ஆகையினால் சென்னையில், இச்சரிகை நூல் தொழிற்சாலையை நாம் மறுபடியும் ஆரம்பித்து நடத்தலாம். சர்க்கார் அதற்கு ஆதரவு தருவதாக இருந்தால், பல தனிப்பட்ட வியாபாரிகள், அதை ஆரம்பித்து நடத்த முன்வருவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இச்சந்தர்ப்பத்தில், சில சிறிய கைத் தொழில்களை நகரங்களில் ஏற்படுத்தி விருத்தி செய்வதற்கு முனிசிபல் சுகாதாரச் சட்டம் இடஞ்சலாக இருக்கிறது. ஆகவே அந்த இடஞ்சலை நீக்குமாறு சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மதுரை நகரசபை, இது சம்பந்தமாக மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பே பல தீர்மானங்கள் செய்து சர்க்காருக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். சிறு குடிசை தொழில்கள் சங்கங்களும், இது சம்பந்தமாக பல மனுக்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். பல தொழில்களுக்கு, சட்டத்தால் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் இப் பிரச்சனைகளை வெகு காலமாக பரிசீலனை செய்து வருகிறது. இதுவரை ஒரு முடிவும் வரவில்லை. இதைப்பற்றி கனம் மந்திரி அவர்கள் உடனடியாக கவனித்து வேண்டியதைச் செய்வார் என்று நம்புகிறேன்.

“குறிப்பாக சில தொழில்களைப்பற்றி குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சில வருடங்களுக்கு முன்பு ரங்கூன் வைரங்கள் வரவழைத்து விற்பனை செய்தார்கள். இந்த வைரங்களை நடுத்தர வகுப்பினர் அநேகமாக உபயோகிக்கிறார்கள். இந்த வைரங்களை, பட்டை தீர்க்கும் சுமார் அறநூறு பட்டரைகள், திருச்சியில் இப்பொழுது இருக்கின்றன. கையினாலேயே பட்டை போட்டு, மெருகும் தீட்டுகிறார்கள். இந்த யந்திரங்களை மின்சார சக்தியைக்கொண்டு இயக்கினால் அதிகப்படியாகவும் உயர்தரமாகவும், சர்க்காருக்கு உற்பத்தி செய்யலாம்.

“திருப்பூரில் பனியன்கள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஜப்பானில் பனியன்கள், தங்கள் சொந்த வீடுகளிலேயே உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இவைகளை சேகரித்து விற்பனை செய்ய வேறு வியாபார ஸ்தாபனம் இருக்கிறது. அவைகளை வெளி நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள், உள்நாட்டிலும் விற்பனை செய்கிறார்கள்.

23rd March 1955]

[Sri T. K. Rama]

“ஆனால் நம் நாட்டில் தொழில் பிரதேசங்களில் தனி ஆலைகள் கட்டி நடத்தவேண்டுமென்று சட்டங்கள் குறுக்கிடுகின்றன. இன்னும் பட்டு நூல் முறுக்குப் போடுதல், சிறு லேத் பட்டரைகள், மூக்குக் கண்ணாடி தீட்டுதல், கண்ணாடிக்குப் பட்டை போடுதல் முதலிய பலவகைத் தொழில் இயந்திரங்களுக்கு மின்சாரசக்தி கொடுத்தால் இன்னும் அதிகமாக உற்பத்தி பெருகும். பொருள்களும் நல்லதரமானதாக உண்டாகும். அந்தத் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருப்போர்களுக்கும் அதிக ஊதியம் கிடைக்கும்.

“ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் நகரங்களை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஜனங்கள் வாழும் பகுதி, சிறு தொழில்கள் நடக்கும் பகுதி, பெரும் தொழில்கள் நடக்கும் பகுதி என்று பிரித்திருக்கிறார்கள்.

“சிறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் அதிகமாக மூலதனம் போட்டு தனியாக ஒரு தொழிற்சாலையை கட்டிக்கொண்டு அவற்றில் இந்த சிறிய தொழில்களை செய்யக்கூடிய நிலைமையில் இல்லை. அவர்கள் தாங்கள் வாழ்கின்ற வீடுகளிலேயே, குடும்பத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒன்றிரண்டு பேர்களின் உதவியைக்கொண்டே ஆயிரம், இரண்டாயிரம் ரூபாய் மூலதனம் போட்டு மிஷன்களை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு இந்தத் தொழில்களைச் செய்து வருகிறார்கள். அதற்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளுக்குப்போய் தங்கள் தொழில்களைச் செய்தார்களானால் யந்திர ஸ்தாபன அனுமதி கொடுக்கப்படுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் மேலே விவரித்த பல தொழில்கள் வளர்ச்சி அடையாமல் இருக்கின்றன.

“இரண்டு மூன்று உதாரணங்களைக் கூறினால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும். சேமியா செய்ய இரண்டு மூன்று பேர்கள் சேர்ந்து மாவை காலால் மிதித்து பிசைகிறார்கள். ஏராளமாக வியர்வை, பிசையப்படும் மாவிலே சொட்டி கலந்து அசுத்தப்படுத்தி விடுகிறது. இயந்திரத்தால் செய்ய 3 குதிரை வேக மின்சார சக்தி வேண்டியிருக்கிறது. சேமியாவும் சுத்தமாக இருக்கும். அதிகமாகவும் உற்பத்தி செய்யலாம். ஆனால் இந்தச் சிறு தொழில்களுக்கு குடி இருப்பு பிரதேசங்களில் மின்சார சக்தியைக் கொடுக்க முடியாமல், ஹெல்த் ஆக்கும், முனிசிபல் சட்டமும் குறுக்கிட்டு அபிவிருத்திக்கு வழியின்றி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, 11-25
Sir, it has been given out that the Second Five-Year Plan will be a.m.
concentrated more on such of the industries which will give more employment to the people. Sir, it was expected that even the First Five-Year Plan would afford employment for 20 lakhs of people and fuller employment for 36 lakhs of rupees through the running of cottage industries. But we know that our State is one of the States where unemployment is on the increase. Therefore, in considering at least the Second Five-Year Plan, it is very necessary that full emphasis should be laid on cottage industries because it is only there that the salvation for unemployment lies. Gandhiji said that without a cottage industry the Indian peasant was doomed. We all know it and the Government also know it but they have not yet decided, what a cottage industry should be and how to run it to a fruitful conclusion. Unless we are able to provide cultivators and peasants some avocation in their homes in the days of their idleness, we cannot hope to improve the employment position in the country.

“ In this connexion, of course we cannot think of any cottage industry than the handloom industry. The Government in consultation with the Central Government have been taking various

[Sri M. Narayana Kurup] [23rd March 1955]

steps to improve it. But the issues raised time and again on the floor of this House go to show that the handloom industry is still in a very precarious condition in spite of the handloom cess fund and other help afforded to it. It has been pointed out that as a result of various measures taken by the Government, production has increased considerably but consumption has not gone up correspondingly with the result that there is a glut in the handloom market. Now we are finding out ways and means to dispose of them and unless we are able to find out markets for their disposal, inevitably the industry would collapse. In this connexion, I have to put a pertinent question to the Government. Are the Government doing justice to the handloom industry and are they meeting their own requirements from the handloom industry? I want to know from which source the Government are meeting their requirements of soap and cloth. Are they getting them from their own industries or are they getting them from cottage industries? In this connexion, I wish to refer to the Kerala Soap Institute. At one stage there was retrenchment of workers of that Soap factory because there was overproduction of soap in that factory. The Government require large quantities of soap for the Jail department and other departments and they must get them from their own factories or from our own cottage industries. While the Government ask the people to buy handloom goods like cloth, they themselves do not do it. Even though sometimes it may entail some loss to the Government, they must set an example to the people and then only the people will go in for handloom goods.

11-30
a.m.

“ Sir, I find that out of the handloom cess fund, certain ‘ dead ’ capital is invested for, what is called, improvement of looms and reeds. I am told that the Government have spent large sums of money on shuttle looms and the improvement of reeds. They cannot be used profitably because they are very heavy, being made of steel and other materials which, I believe, are stocked in the Government department. All this shows that the Government do things in their own way without consulting those who are engaged in the industry.

“ Now I wish to refer to another matter. Even this morning it was stated that the Government have certain schemes for the development of cottage industries. This Government are appointing so many committees and commissions and they are submitting reports. When we ask about the implementation of the report, we are told that the report is under consideration, but when it comes before us, we see that it is already a *post-mortem* examination. The Taxation Enquiry Commission has submitted its report. The Government of India, though they have not taken any definite decisions on it, have printed that report and circulated it to the members of Parliament. Reports of such Expert Committees and Commissions should be first made available to the members of the House, thereby affording them an opportunity to discuss those reports. The Government can also ascertain the

23rd March 1955] [Sri M. Narayana Kurup]

general sense of the House. I am not for a moment suggesting that all the details must be put forward before this House. It is only after decisions are taken that matters come before the House. So, with regard to the next Five-Year Plan, before the Government definitely embark upon their industrial policy, this House should be given an opportunity, apart from this discussion on Demands, to pronounce its opinion on it.

“ Then I wish to refer to the Government Hydrogenation Factory at Kozhikode. That has also figured in this House. The construction of the factory has been completed and capital has been invested, but due to some reason or other, it has not yet started functioning. It is for the Government to decide one way or the other, either to start work or stop it altogether. There is no use of keeping it in abeyance indefinitely. That is all I want to say.

“ Now I shall refer to the special needs of Malabar. The coir industry is one which deserves careful consideration. Even the one which is being run by the Government at Beypore is not being expanded, but, on the other hand, its activities are being curtailed. The coir industry is a very important industry in the West Coast. The Central Government are helping the Travancore-Cochin Government. I request that this Government, in close collaboration with the Central Government, should see that this industry stands on its own legs because it engages a large number of workers.

“ Then, there are the clay industry and the timber industry, which are all peculiar industries in the West Coast. The other day the Hon. Minister said that in one year 14 industrial concerns were closed down and that about 4,000 workers were thrown out of employment. These industries require special consideration.

“ I once again request that the Government should take this House into confidence when they chalk out their policy in connection with the Second Five-Year Plan and should have a special eye on solving the unemployment problem. They should inform their policy beforehand before implementing it and then finding out lacunae.”

* SRI C. RAJAM RAMASWAMY :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, when moving this Demand, the Hon. Minister for Industries pointed out that the emphasis during the last five years has been on Irrigation, Agriculture and Electricity. He also said that during the next five years, the emphasis will slowly shift to Industries and that Government have large programmes on hand for establishing both large and small scale industries in the State. We cannot minimise the importance of industries, though the main occupation of our people is agriculture. Agriculture will continue to be the main field of employment, but industries will definitely absorb a large number of people, trained technicians,

[Sri C. Rajam Ramaswamy] [23rd March 1955]

skilled workers and others in urban areas, who are now without employment. So the emphasis should rightly be on increasing both large scale and small scale industries during the next five years.

“ We can classify industries into three heads, basic industries or heavy industries, consumer goods industries and small cottage industries. The field of basic industries and heavy industries has been reserved in the 1948 resolution of the Government of India for exploitation exclusively by the Government. So the duty is cast upon the Government to see that large-scale industries are started by themselves. In this context alone, the Government have decided to exploit the Neiveli resources without which the growth of any other industry is impossible in this State. Coal is the prime mover and it should be available before other industries can be started. Many hon. Members pointed out that an iron and steel industry should be established in our State. I wish to say that it is impossible to start an iron and steel industry unless lignite becomes a real possibility. I am a great believer in industries and let nobody misunderstand me. Let nobody think that an iron and steel industry can come into existence, something like what Alladin did with his wonderful lamp. It is a difficult industry. We must have coaking coal or lignite converted into coke before the iron and steel industry can become a possibility in this State. I strongly urge upon the Government to take all possible steps to make the lignite project a complete success. When lignite becomes available, a number of new industries will spring up. As pointed out by the Hon. Minister, synthetic oil, Montane wax, China-clay, fertilisers and the iron and steel industry can all come into existence. I would request the Hon. Minister, in spite of the handicaps with water to see that the best technicians are brought to Neiveli and success is made of the pilot project.

“ We have a large number of consumer goods industries like textile, sugar, leather and others. All the so-called industrialists of to-day readily came forward to establish these industries because they yielded quick profits and practically there was no control over their production or distribution till about the middle of the last war. The textile industry in fact made colossal profits during the last war at the expense of both the consumers and handloom weavers. This will be apparent if we go through the figures of profits earned by the mill owners in Coimbatore. How can the handloom industry ever grow if yarn is to be sold at prices fixed by the Coimbatore Mill owners? Unless we control the price of cotton yarn right from the start, the handloom industry can never survive competition from the mill industry. Payment out of the cess fund or lip sympathy will do no good unless we control right from the start the price of yarn and see that the yarn is sold to the handloom weavers at a very low price so that the handloom industry can effectively compete with the mill industry. In this connection. I would commend very seriously for consideration the question of reserving certain varieties of cloth exclusively for

23rd March 1955] [Sri C. Rajam Ramaswamy]

the handloom industry as was suggested by Rajaji. This Government should impress upon the Central Government and see that sarees and dhoties are exclusively reserved for the handloom industry. Unless this is done, the handloom industry will never be able to make any headway. This is absolutely necessary and no other method will ever commend itself to the solution of this difficult problem.

“ With regard to small scale and cottage industries, a Board has recently been set up and the Government of India have come forward with a contribution for the development of these industries. Of course, a beginning has been made. I would suggest to the Hon. Minister that in respect of these industries we must have proper planning and we must have proper advisers to help the Ministers in the discharge of their functions. Both the Director and the Joint Director, who are now on the Board are non-technical men. We should have a body of technical experts to advise the Government. No planning could be done unless people with technical knowledge of the industry advise the Government to formulate plans. So, I would suggest to the Hon. Minister to set up a special Board consisting of both technical and commercial men to aid and advise the Government in the development of these industries.

“ For instance, out of the sum of Rs. 50 lakhs ear-marked and handed over to the Government for the development of small scale and cottage industries, the Government can take up the question of producing neem oil and manufacturing neem soap out of that oil. I understand that there are vast possibilities of producing neem oil—we call it in Tamil ‘Veppannai’—in Ramanathapuram district. There are large tracts in that district where plenty of neem trees are growing. The Government can very well take up the question of producing neem oil to be used for the manufacture of soap. I therefore request the Hon. Minister to advise the Cottage Industries Section to open a neem oil factory in Ramanathapuram district and manufacture soap out of that oil. This will satisfy also the hon. Members coming from that district who have been asking for the development of this industry on a large scale.

11-40
p.m.

“ With regard to other Government Undertakings, I wish to say that some of them have been working well. The Kerala Soap institute, Kozhikode, is working well. My disappointment is only with regard to Industrial Engineering Workshops, Madras. Though this workshop is producing fairly good results, still it is not able to cope up with the demands of both this Government and the Central Government. In this State, we have the Railways, and a large Integral Coach Factory. The P.W.D. Engineering workshop should not only meet the requirements of the Railways, but also that of the Integral Coach Factory. At present, all the requirements of the Coach Factory are being fabricated from Calcutta and brought over here. All the wagons for our Railways are built by the wagon building factories in Calcutta. Why

[Sri C. Rajam Ramaswamy] [23rd March 1955]

should not our Government try to find out the requirements of the Railways and see to what extent their workshops cannot meet this demand. Railways require many hundreds of varieties of stores and most of them can be manufactured if we have efficient Mechanical Engineering Workshops in our State. Though we cannot have a steel industry in the South for making steel, right from the ore, we can have small Electric Smelting Furnaces for making special steel from scrap and light castings and various other special steel can be made. Why should not the Government P.W.D. workshop undertake all this work?

“ In the field of technical education too, the Government have been doing very well. A good number of Polytechnics are being run in the State. It has also been proposed to start two more courses at the Arthur Hope Polytechnic, Coimbatore, one on Agricultural Engineering and the other on Mining. Both these courses are very essential and will be useful. I think, the Government are doing all that is required for imparting technical education. But that is not enough; we need skilled workers and artisans. These people do not require much of education. It is enough if they study up to 5th or 8th standard. Unless we have skilled workers, industries cannot thrive. We should have a number of Trade Schools, perhaps one trade-school in every taluk headquarters, imparting technical education, and skilled artisan courses for our young boys. Instructions in various courses should be imparted in all these trade schools and should not be restricted to mere mat-weaving, basket-making and bee-keeping. They should be made real artisans and skilled workers so that when heavy industry comes into existence these boys will not only get a good wage, but the industry will get good men. We have one or two schools now run in the City and elsewhere. I think an attempt has been made in this direction at the Thakkar Bapa Vidyalaya, Theagarayanagar. This school which was started for the purpose of imparting technical education to young Harijan boys is not functioning well at all; there are frequent strikes. In fact, there have been two strikes this year. The Government have given them over Rs. 2.5 lakhs by way of capital and other grants. The training facilities provided in this school are very poor and has become the centre for political intrigue and manouvres. I would urge upon the Government to appoint a Committee to go into the working of this Institute. As this Institution is very badly managed, I do not see any reason why this should not be taken over by Government and run as a broad-based technical school, similar to the Ramakrishna Mission Industrial workshop, run by the Labour Department of the Central Government. Unless these institutions are run properly and efficiently, they will not achieve the desired objectives. Private institutions generally do not work satisfactorily unless the management is efficient and hundred per cent honest. This standard is rather difficult to get. It will be better for Government to take over this institution and appoint a good Mechanical Engineer to run it. More new courses

23rd March 1955] [Sri C. Rajam Ramaswamy]

should be introduced in that school and the strength increased to at least 500 so that the institution founded by Mahathma Gandhi will not bring discredit to him."

SRI A. RATNAM :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, 11-45
இந்த மானியத்தின் மீது பிரேரிக்கப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணையை a.m.
ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

"இந்த ராஜ்யத்தில் தொழிற் ஸ்தாபனங்களை அனுசரித்து வியாபாரங் கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாம் சிறிய சிறிய தொழில்களின் வளர்ச்சிக்காக பல பல திட்டங்களைப் போடுகிறோமே தவிர, சிறிய தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள் முதலியவைகளை இந்த நாட்டில் வளர விடாமல் செய்வதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன. சிறிய தொழில்களை எல்லாம் வளரவிடவேண்டுமென்ற மனப்பான்மையே பலரிடம் கிடையாது.

"குறிப்பாக முன்பு நம் நாடு அடிமைப்பட்டிருந்ததின் காரணமாக மேலை நாட்டு வியாபாரிகளும், அவர்களது நாட்டு மூலதனமும் நம் நாட்டில் ஏராளமாக வந்துவிட்டன. அதனால் வேறு நம் நாட்டுச் சிறு தொழில்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. அதோடு தற்காலத்தில் மேல் நாட்டின் உதவியினால் பல பல தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. நம் நாட்டிலுள்ள பெரும் மூலதனக்காரர்கள், அவற்றில் ஷேர் ஹோல்டர் களாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய போட்டியினாலும் கூட எவ்வளவுதான் மத்திய சர்க்காருக்கும், நம் சர்க்காரும் சிறிய சிறிய தொழில்களுக்கு ஆதரவு தரவேண்டுமென விரும்பினாலும் கூட, அவற்றிற்குக் காசும் பல திட்டங்களைப் போட்டாலும் கூட அவற்றினால் பிரயோஜனமே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அரசாங்கம் சட்ட திட்டங்களை உண்டாக்கி, பணத்தைக் கடனாகவோ, மானியமாகவோ கொடுத்து உதவினாலும் கூட இந்தப் பெரும் தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்துகிறவர்கள் சிறிய தொழில்களின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் தடைக்கற்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே தான் சிறிய தொழில்கள் இன்னும் வளரவில்லையே என விசரிக்கிறோம். அதோடு கூட இந்தச் சிறிய தொழில்களின் வளர்ச்சிக்காக நாம் ஐக்கிய நாணய சங்கங்களை ஏற்படுத்தி பல உதவிகளைச் செய்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் ஒரு சிலர் இந்த ஐக்கிய நாணய சங்கங்களின் டைரக்டர்களைப் புகுந்துகொண்டு ஐக்கிய நாணய சங்கங்களின் மூலம் சிறிய தொழில்களின் வளர்ச்சிக்காக ஒதுக்கப்படும் பணத்தைக் கையாளுகிறார்கள்.

"அதுமட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் எப்படி பூஜை அறை தனியாக இருக்கின்றதோ, அதைப்போலவே ஒவ்வொரு தொழிலாளிகள் வீட்டிலும் வேலை செய்வதற்காக ஒரு தனி அறை இருக்கவேண்டும். சிறிய தொழில்களோ, பெரிய தொழில்களோ எதுவாக இருந்தாலும் அங்கங்கு பல பல சிறிய சிறிய சாமான்களை முதலிலே செய்து பின்னர்தான் அவற்றை ஒன்றாக இணைப்பது வழக்கம். பெரிய மிஷின்களுக்கு வேண்டிய சிறிய சிறிய சாமான்களை எல்லாம் ஒவ்வொரு தொழிலாளியினுடைய வீட்டிலும் செய்யக் கூடிய அளவு நம் நாட்டில் சிறிய தொழில்கள் நிறைய வளர வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

"குறிப்பாக ஜப்பானிலே சிறிய சிறிய சாமான்களைச் செய்யும் இயந்திரங்களை மக்களிடம் கொடுத்து, சிறிய சிறிய பொருள்களை உற்பத்தி செய்யச் சொல்லுகிறார்கள். அதோடு அந்த இயந்திரத்தின் விலையையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வசூல் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். அதைப் போலவே நம் நாட்டிலும் செய்தால் குழந்தைகளுக்கான விளையாட்டுச் சாமான்கள், இன்னும் நம்முடைய அத்யாவச்யத் தேவைக்கான சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் அவரவர்களை உற்பத்தி செய்து கொள்ள முடியும். சிறிய சிறிய தொழில்கள் நிறைய நம் நாட்டில் பெருக வேண்டும்

[Sri A. Ratnam]

[23rd March 1955]

அந்தத் தொழில்களுக்கு எல்லாம் மின்சார வசதியையும் செய்துகொடுக்க வேண்டும். ஆனால் ஆயிரக்கணக்காக, லட்சக்கணக்காக முதலீடு செய்யப்படும் பெரிய தொழில்களுக்கே மின்சார சக்தி அளிக்கப்படுகிறது.

11-52
a.m.

“நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தின் மூலம் பல தொழில்கள் இந்த நாட்டில் உற்பத்தி ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கின்றது. நெய்வேலியில் பல பொருள்கள் கிடைப்பதற்கு வழி இருக்கின்றது. அங்கு கிடைக்கும் பழுப்பு நிலக்கரி முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு பெரிய இயந்திர உற்பத்தி தொழிற்சாலைகளை நிறுவலாம். நெய்வேலித் திட்டத்தை அபிவிருத்தி செய்து நல்ல முறையில் உருவாக்கி செயல் முறையில் பல இயந்திர சாலைகளை நிறுவுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். சேலத்தில் இரும்பு தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதற்கும் நெய்வேலித் திட்டம் உதவிசாரமாக இருக்கும். நெய்வேலியில் பழுப்பு நிலக்கரி, கரிமண், பெட்ரோல், எண்ணெய் போன்ற பல பொருள்கள் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கப்படுவதால் அந்தத் திட்டத்தை விரைவில் நிறைவேற்றுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.. பாத்திரங்கள் போன்றவைகள் செய்வதற்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்களும் அங்கிருந்து கிடைக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது. சேலத்தில் இரும்பு உற்பத்தி தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கும் விஷயம் நெய்வேலித் திட்டம் வெற்றிகரமாக முடிவடைவதைப் பொருத்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. நெய்வேலித் திட்டம் முடிவடைவது மத்திய சர்க்காரைப் பொருத்திருக்கிறது. கோடிக் கணக்கில் பணம் செலவாகக் கூடிய திட்டம். அண்மையிலே சட்ட சபை உறுப்பினர்கள் நெய்வேலிக்குச் செல்ல இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இது விஷயத்தில் ஒரு முடிவு செய்வார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

“நம்முடைய ராஜ்யத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மிக மோசமான நிலையில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் ஏன் அடிக்கடி மூடப்படுகின்றன என்பதைக் கவனித்து தொழிற்சாலைகள் மூடப்படாமல் இருப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். பெரிய தொழிற்சாலைகளில் பணம் போட்டவர்கள் ஏராளமான லாபத்தை எதிர்நோக்குகிறார்கள். பல்வேறுவிதமான கஷ்டங்களும், வருமான வரி போன்றவைகளினால் அவர்களும் ஓரளவு பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால், பெரிய பெரிய கட்டிடங்கள் கட்ட ஆரம்பிக்கிறார்கள். தொழிலாளிகள், பாட்டாளி மக்கள், உழைக்கின்ற மக்கள், அடித்தட்டிலுள்ள மக்களின் உழைப்பைச் சிந்தி அதிலிருந்து முதலாளிகள் பெருத்த லாபம் அடைகிறார்கள். தொழிலாளிகளுடைய நன்மைக்காக முதலாளிகள் ஒன்றும் செய்வது கிடையாது. தொழிலாளிகளுடைய நலன்களை முதலாளிகள் புறக்கணிக்கிறார்கள். லாபம் அடைவதே முதலாளிகளுடைய எண்ணமாக இருக்கிறதேயொழிய அவர்கள் லாபம் அடைவதற்குக் காரணமாக இருக்கக் கூடிய தொழிலாளிகளை நல்ல முறையில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருப்பதில்லை. அந்நிய ஆட்சி இந்த நாட்டில் இருந்த காலத்தில் தொழிலாளிகளுக்கு வேண்டிய சில அத்தியாவசியமான வழிமுறைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இருப்பிடம் (டொனமெண்டுகள்), அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு படிப்பு வசதி போன்ற சிலவற்றைச் செய்துவந்தார்கள். ஆனால், இந்தாண்டு முதலாளிகள் லாபத்திலேயே கண்ணை இருக்கிறார்களேயொழிய தொழிலாளிகளுடைய தேவைகளையும் கவனிப்பதற்குத் தவறிவிடுகிறார்கள். சென்னை சர்க்கார், மத்திய சர்க்கார் நியமிக்கும் கமிட்டிகளில் பெரு முதலாளிகள் இருந்துக்கொண்டும், பெரிய மேனாட்டு வியாபாரிகளின் தொழில் முறைகளில் உறு துணையாக இருந்துகொண்டும், மேனாட்டாரின் கம்பெனிகளில் (ஷேர் ஹோல்டர்களாக) பங்குதாரர்களாக இருப்பதினால் நிச்சயமாக, நியாயமாக எண்மையாகக் கூறுகிறேன்—பாட்டாளி, தொழிலாளி ஆகியவர்களை நல்ல முறையில் நடத்தாமல், அவர்களுக்கு நல்ல திட்டங்களை வகுக்காமல் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் இன்று நம் நாட்டிலே தொழிலாளிகள், பாட்டாளிகள் இருக்க இயில்லாமலும் மற்ற வசதிகளும் இல்லாமலும் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய குழந்தைகள் படிப்பதற்குக்கூட, பாடசாலை வசதிகள் கிடையாது.

23rd March 1955]

[Sri A. Ratnam]

“குடிசைத் தொழில்கள் (காட்டேஜ் இண்டஸ்ட்ரிஸ்) விஷயத்தில் கடந் உற்பத்திக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. கடந் நூல் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சில ஸ்தாபனங்களுக்கு பண உதவி கொடுக்கிறார்களே தவிர, வேறு ஒன்றும் செய்வதில்லை. அந்த முறையில் எல்லா ஸ்தாபனங்களுக்கும் விரிவான முறையில் கோடிக்கணக்கான பணத்தை ஒதுக்கி குடிசைத் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு சர்க்கார் ஊக்கம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏதோ ஒரு சில ஜில்லாக்களில் அங்குமிங் தும் குடிசைத் தொழில்களை ஆரம்பித்துவிட்டு, அதைக் கொண்டு நாடு முன்னேற்றமடைந்துவிடுமென்று சொல்வதோ நினைப்பதோ முறையா காதா என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.”

* SRI N. MAHALINGAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I 11-55
rise to support the Demand for Industries and Cinchona. Cin- a.m.
chona is normally forgotten, as the estate is in a corner of the State. The estate is situated in the Valparai hills and so it is a forgotten factor in the Budget discussions. I am glad that after the present Minister took up the portfolio, he has bestowed attention to this major industry that is being developed in our State. We have spent a considerable amount of our financial resources upon the development of cinchona, but I am sorry to say that the money has not been properly spent. Nearly 5 to 6 thousand acres of lands are now ready with cinchona plants. But the factory has not gone into production; so the cinchona barks are transported to Ooty where there is a small factory. Two cinchona estates, one at Ooty and the other at Valparai are a big economic waste. It is high time that Government have only one estate and it is well that they should decide upon the cinchona estate in the Anamalai Hills. The extent of acreage is very large and now they have spent a considerable amount in building up a factory. The extent of waste is due to considerable lack of supervision there. Because the estate is in a corner of the State, there has not been much check by superior officials or by the Government in its day-to-day working. If we compare the working of this estate with the neighbouring tea estate, we will find that the supervisory personnel that is in the cinchona estate is twice or even thrice the staff in the tea estate. Further the cinchona estate labourers are not treated properly and their wages are not equal to those of the workers of the tea estates. In spite of repeated representations to the Government both by the workers and by me also, the Government have finally decided that as the cinchona estate is not a profitable venture, it is not possible for the Government to give wages as in the tea estates. I beg to submit to the Government that the Government should give proper wages at least equal to those in the neighbouring estates.

“ In the cinchona estate there is a very big building for a hospital and it can be used as a Central Hospital for all the plantations. Though the Government have spent nearly 10 to 12 lakhs of rupees on the hospital, there are only one or two doctors. It can be used as a very useful central institution if only the hospital is made to serve the whole plantation area; Government can also get financial assistance from plantations. Now, patients for treatment of major diseases have to go to the Coimbatore Headquarters Hospital. Though the estate hospital is a big one, there is

[Sri N. Mahalingam]

[23rd March 1955]

no mobile van for the treatment of labourers whose living quarters are scattered, miles and miles away from one another and from the hospital. In sudden and serious cases requiring immediate medical attention, they are not able to go to the hospital, nor are the doctors able to rush to the living quarters of labourers. This is an important factor to be considered by the Government.

“ For the quinine produced, there is not a proper market, due to the latest discoveries of many synthetic drugs. I therefore suggest that a part of the Cinchona Estate may be converted into a Tea estate so that it may be an economic proposition. We have invested already in that estate a considerable sum of money and it is the duty of the Government to see that the whole estate becomes an economic proposition.

“ Then with regard to the Industries Demand, I wish to submit that we have got a great way to go in the field of industrial development. I only wish to say that we do not have the necessary preliminary set up.

12
noon.

“ The Director of Industries is neither technically qualified nor has he got technical assistance. For the development of industries in our State, we need highly qualified technicians. I suggest to the Hon. Minister to get proper men even if it is necessary from outside the country to assist the Director of Industries in the proper development of the industries in our State. I wish to support the suggestion made by hon. Member Sri Ramasamy that the polytechnics should be used for training skilled workers. There are a number of polytechnics started by this Government which are producing a number of supervisory personnel. The young men turned out from these polytechnics are not immediately fit for employment as field workmen. They are mainly trained for the purpose of supervising the work of skilled workmen. It is better to change the syllabus followed in the polytechnics and see that the polytechnics train more skilled workmen rather than supervisory personnel. There are five polytechnics in the State. In three of them there are no Principals for the last 5 or 6 months. In one of them, I think there has been no Principal for the last one year or so. Some persons are temporarily posted to act as Principals. This has been a headache to most of the students. This has also been the reason for trouble in some of the polytechnics. It is high time the Government selected suitable persons for the posts and appointed them as Principals. A number of people were sent abroad by the Government for advanced training with a view to absorbing them in the Department of Industries on their return. Some of these people were employed by the Government, but proper positions were not given to them. So, a number of Engineers, after serving for the prescribed period of five years under the contract, left the department and have taken jobs elsewhere. Though these people have been trained by this Government, it is really a matter for regret that they could not

23rd March 1955] [Sri N. Mahalingam]

be appointed for higher posts in the Industries Department and thus retained in the Department itself. I request the Hon. Minister to pay immediate attention to this matter.

"In the matter of industrial development, there is one field to which we must pay adequate attention and that is the manufacture of automobile spares. Sir, we are importing into this country spare parts worth nearly Rs. 50 crores annually. Even if we manufacture a few items of spares that are very badly needed in this country, it will go a long way towards industrial development.

"In the field of cottage industries, I wish to support the suggestion made by hon. Member Sri Rama. The rules of the Public Health Department and the Municipalities create a lot of difficulties in the way of the development of cottage industries. The rules should be so relaxed as to allow 3 horse power electric power to be freely used in any residential house. This will greatly help the development of cottage industries. I request the Hon. Minister to relax the rules in such cases.

"Everybody in this State does not know the scope of industrial development and what industries could be started and in which places they could be started. The Government must draw up a list of industries that are capable of being developed in this State. If this is done, I am sure people will come forward to start such of the industries which may be developed with advantage. I request the Hon. Minister to take up this question and draw up a list of suitable industries that can be started and developed in this State. Thank you, Sir."

* **SRI M. P. SUBRAMANYAM** :—"கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். சென்னை ராஜ்யத்தின் கைத்தறியானது ராஜ்யத்தின் பொருளாதாரத்தில் ஒரு முக்கிய அங்கமாக இருந்து வருகிறது. இன்னும் பல ஆண்டுகள் அதே நிலைமையில் இருக்குமென்பதை நாமெல்லோரும் உணர்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்கிறோம். ஆனால், இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் பல லட்சக் கணக்கான மக்களுடைய நிலை வெளிப்படையாகத் தெரிவது போல் அவ்வளவு திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை என்பதையும் நாம் நன்றாக உணரவேண்டும்.

12-05
p.m.

"மில் துணியின்மீது செஸ் வரி போட்டு அதிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை கைத்தறியின் முன்னேற்றத்திற்கு அரசாங்கம் ஒதுக்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். கைத்தறி கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கும் திருநெல்வேலியில் ஒரு மில் ஏற்படுத்துவதற்கும், வெளிநாடுகளிலே இதற்கு ஒரு நிரந்தர சந்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் செலவிடப்போகிற கூட, இந்தக் கைத்தறிப் பிரச்சினைக்கு அவைகளெல்லாம் நிரந்தர பரிகாரம் ஆகாது என்பதை அரசாங்கமும் உணர்ந்திருப்பதாகவே தெரிகிறது. இருந்தபோதிலுங்கூட இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையை அனுசரித்து இதற்காக அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நடவடிக்கைகள் போதாது என்று தான் நான் நினைக்கிறேன்.

"இம்மாதம் 20-ந் தேதியிலிருந்து 26-ந் தேதி வரையில் 'கைத்தறி வாரம்' கொண்டாடப்படவேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரும் மாகாண சர்க்காரும் ஏற்பாடு செய்து அம்முறையில் கொண்டாடப்பட்டு வருவது

[Sri M. P. Subramanyam] [23rd March 1955]

மகிழ்ச்சிக்குறிய விஷயமே. கைத்தறி வாரக் கொண்டாட்டத்திற்காக கூட்டப்படும் கூட்டங்களில் அரசாங்கமும் மற்ற சம்பந்தப்பட்டவர்களும் தங்களுடைய அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து விட்டால் மட்டும் இந்தப் பிரச்சனை தீராது என்பதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையைப் பார்ப்போமானால், கைத்தறித் துணி உற்பத்தி பெருகியிருந்தபோதிலுங்கூட, உற்பத்தி பெருகிய அளவுக்கேற்றப் போல் மக்கள் அந்தத் துணிகளை வாங்கவில்லை என்ற நிலைமையில் இருக்கிறது.

“இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு கூட்டுறவு மத்திய சங்கத் தலைவர் ஒரு கூட்டத்தில் விடுத்த அறிக்கையிலிருந்து தெரிவதென்னவென்றால், இந்த மத்திய சங்கத்தில் மட்டும் ஐம்பது லட்ச ரூபாய் பெறுமான கைத்தறித் துணி தேங்கிக் கிடக்கிறது, என்று அந்த அறிக்கையிலிருந்து தெரிகிறது. ஆங்காங்கே சிறிய சங்கங்களிலெல்லாம் சமார் இரண்டு கோடி ரூபாய் பெறுமான கைத்தறித் துணி தேங்கிக் கிடக்கிறது. அந்த அளவு அந்தந்த வட்டாரத்தில் கைத்தறித் துணி விற்கப்படாமல் நெசவாளிகளுக்கு கிடைக்கவேண்டிய பணம் கிடைக்காமல் இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கத்திற்கு நினைவுறுத்த விரும்புகிறேன்.

“புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட கூட்டுறவு கைத்தறி நெசவாளர் சங்கங்களில் அங்கத்தினர்களாக இருப்பவர்களுக்கு வாரம் முழுதும் வேலை கிடைக்கவில்லை என்று பல விண்ணப்பங்கள் மூலமாக சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குமேல் வேலை கிடைப்பதில்லை. ஒரு குடும்பத்தார் ஒரு தறிக்கு மேல் வைத்துக்கொள்ளமுடியாமல் நாண்கைந்து பேர்கள் ஒரு தறியை வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் வாரத்திற்கு மூன்று நாட்கள் மட்டும் வேலை செய்து காலம் கழிப்பதென்றால் உண்மையாகவே எவ்வளவு கஷ்டமான நிலையில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்திருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

“இம்மாதிரி நிலைமையைப் போக்கி அவர்களுக்கு நிரந்தர பரிகாரம் தேடுவதற்குப் பதில் செல் நிதியிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வரிப்பணத்தை எத்தனை ஆண்டுகள் கைத்தறிக்காக கொடுத்த போதிலுங்கூட நிரந்தர பரிகாரம் ஏற்படாது என்பதை அரசாங்கத்திற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அறிவுறுத்த விரும்புகிறேன்.

“இதே சபையில் 1952-ம் வருஷம் திரு. ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் முதல் மந்திரியாயிருந்த காலத்தில் நம் சட்ட சபையினர் ஏகமனதாக நிறைவேற்றிய தீர்மானம் ஒன்றுதான் ‘உண்மையான நிரந்தர பரிகாரம்’ என்று நிதி மந்திரி அவர்கள் கூட இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கைத்தறி விழாவில் பேசுகிறபோது தெரிவித்திருக்கிறார். நாட்டிலுள்ள நிலைமைக்குத் தக்க பரிகாரம் எது என்று அரசாங்கமும் சம்பந்தப்பட்டவர்களும் திட்டமாகத் தெரிந்திருந்துங்கூட அதைத்தவிர வேறு வழி இல்லை என்று தெரிந்தும் உணர்ந்தும் இருந்தபோதிலுங்கூட திட்டத்தை அமுலாக்குவதற்கு இன்னும் முன்வரவில்லை. சட்ட சபையில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் இதுவரை நல்லதொரு முயற்சி எடுத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மத்திய சர்க்காருக்கு நம்முடைய விருப்பத்தைத் தெரிவித்திருந்துங்கூட, மத்திய சர்க்கார் இன்னும் நம்முடைய ராஜ்ய மக்களின் விருப்பத்திற்கு, நம்முடைய அரசாங்கத்தின் விருப்பத்திற்கு இணங்கி நிரந்தரமான பரிகாரம் கொடுக்கமுடியாத வகையில் இருந்து வருகிறார்கள். நம்முடைய சபையின் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் இன்னும் அமுலாக்கப்படவில்லை என்றால், மத்திய அரசாங்கம் சென்னை ராஜ்யத்தைப் புறக்கணிக்கிறது என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. குறைகளை உணர்கிறோம். அதற்கு பரிகாரம் இன்னதென்றும் நன்றாக நாம் உணர்கிறோம். ஆனால் செய்யமுடியவில்லை. ஏன்? இதைத்தான்

23rd March 1955] [Sri M. P. Subramanyam]

இந்த சபையிலுள்ளவர்கள் நன்கு சிந்திக்கவேண்டும். நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரியின் உதவியை மனதில் கொண்டு சேலத்தில் இருக்கும் இரும்புக் கனிப்பொருளை வெட்டி எடுக்க ஒரு Pilot plant ஏற்படுத்தும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகையில் மத்திய அரசாங்கம் தென்னிந்தியாவின் நலனில் அக்கறை காட்டாது புறக்கணித்து வருகிறது என்று நாங்கள் எடுத்துக் கூறுகையில், அது எங்கள் பக்கத்திலுள்ளவர்களின் பிரமை, கனவு (imagination) என்று கனம் அமைச்சர் கூறினார்கள். இதற்கும் அதுபோல்தான் கூறுவாரா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று. இது மாதிரி வார்த்தைகளால் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறுவது பிரச்சைக்கு பரிகாரம் ஆகாது. இதனால் அமைச்சர் அவர்கள் ஏதோ பிரமையினால் தங்களை ஏமாற்றிக் கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல் இந்த நாட்டையும் ஏமாற்றுவதாக ஆகும் என்பதையும் அவர்கள் உணரவேண்டும். நாங்கள் கூறுவது கற்பனை என்று கூறுவதை விடுத்து, அதற்கு தக்க பதில் கூற வேண்டுகிறேன். இந்த கைத்தறி பிரச்சனை ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் கட்சியின் பிரச்சனையல்ல. லட்சக்கணக்கான மக்களின் வாழ்வுப் பிரச்சனை. விவசயத்திற்கு அடுத்தபடியாக பெரும் அளவில் மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்த பிரச்சனையை தீர்த்துவிட்டால் அந்த அளவுக்கு பெரும்பாலோரின் பிரச்சனையை தீர்த்ததாக ஆகும். இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கத்திற்கு கம்யூனிஸ்டு, சோஷியலிஸ்டு, திராவிடக் கட்சிகள், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சி அத்தனை அரசியல் கட்சிகளும் தங்களுடைய ஆதரவைத் தர தயாராக இருக்கின்றன. ஆதலால் இந்த விஷயத்தில் சென்னை அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்துடன் துணிவுடன் போராட வேண்டும். இந்த சபையின் தீர்மானம் மத்திய அரசாங்கத்தால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு அமுலாக்கப்படவில்லையானால் தங்கள் பதவிகளை ராஜினாமா செய்யவும் அமைச்சர்கள் தயாராக இருக்கவேண்டும். அதனால் இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு அரசியல் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டாலும் கெடுதல் ஏற்பட்டுவிடாது. இந்நாட்டு வருங்கால சரித்திரத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல இடம் இருக்குமென உறுதியாகக் கூறுகிறேன்.

“இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையில் கூட கைத்தறி துணிகளுக்கு ஆதரவு தர பல வழி வகைகள் இருக்கின்றன. கைத்தறி விஷயமாகவும், கதர் விஷயமாகவும் அரசாங்கம் கடைப் பிடிக்கும் கொள்கை தவறான போக்குடையது என்பதே என் அபிப்பிராயம். விஞ்ஞான கண்ணோட்டத்தோடு நோக்குவோமேயானால் கைத்தறி ஒரு பிற்போக்கான தொழில் முறையாக இருந்தாலுங் கூட பல லட்சக் கணக்கான மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனையாக இருப்பதால் இதை நாம் ஆதரித்து இன்னும் பல ஆண்டுகள் நிலைத்திருக்கப் பாடு படவேண்டும். ஆனால் ஏற்கனவே உள்ள கைத்தறிப் பிரச்சனையை நாம் தீர்க்க முடியாமல் அவர்களுக்கு போதிய வேலை கொடுக்க முடியாமல் இருக்கும்போது, இதைவிட நிலைமை மோசமாகக் கூடிய வகையில் பிரச்சனைகள் வளரக்கூடிய கதர் அபிவிருத்திக்கு அரசாங்கம் ஊக்கம் காட்டுவது தவறு. ஆதலால் அரசாங்கத்தினுடைய முழுவதும் அக்கரையும் கைத்தறிப் பிரச்சனையில் செலவழிக்க வேண்டுமே தவிர கதர் அபிவிருத்தியில் செலவழிக்காது கூறிக்கொள்கிறேன். இதே கொள்கை நீடித்தால் பிரச்சனை தீராது என்பதையும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அரசாங்க சிப்பந்திகளின் தேவைகளுக்கும், ஆல்பத்திரிகளின் தேவைகளுக்கும், போலீஸ், இராணுவம் போன்றவைகளின் தேவைகளுக்கும் கைத்தறித் துணியே பயன்படுத்தப்படவேண்டும். போலீஸ், இராணுவம் போன்றவைகளின் தேவைகளுக்கு ஏற்ற மாதிரி நல்ல ஆடைகளை கைத்தறியால் நெய்து கொடுக்க முடியும். அரசாங்கம் இதற்கு ஆராய்ச்சி செய்து நல்ல துணிகளை நெய்ய வழி வகைகளை கண்டு பிடிக்க உதவ வேண்டும். இதனால் கைத்தறிக்கு நிரந்தரமான பரிகாரம் கிடைக்காவிட்டாலும் பெரிய அளவில் பிரச்சனையை தீர்க்க உதவும் என்பதை அரசாங்கம் உணரவேண்டும்.

“தொழில் வளர்ச்சிக்காக இந்தியா முழுவதற்கும் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் 173 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் சென்னையின் பங்கு என்ன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

[Sri M. P. Subramanyam] [23rd March 1955]

“தென்னிந்தியா தொழில் வளத்தில் மிகப் பின் தங்கிய பிரதேசம் என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதுவும் வட நாட்டையும் தென்னிந்தியாவையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்த உண்மையை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இதை நாங்கள் இதே சபையில் புள்ளி விவரங்களுடன் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறோம். அமைச்சர் அவர்கள் இந்த சபையில் பல சந்தர்ப்பங்களில் விவசாயத்துறையில் முன்னேற்றங்காண பெரிய நீர் தேக்கங்கள், அணைக்கட்டுகள் ஏற்படுத்த இனி இந்த ராஜ்யத்தில் வசதிகள் இல்லை என எடுத்துக் கூறி யிருக்கிறார். ஆதலால் தென்னிந்தியாவில் குறிப்பாக சென்னையில் தொழில் வளர்ச்சியில் முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியமும் நீதியும் இருக்கிறது. ஆனால் உண்மை என்ன? இந்தியாவுக்கு முழுவதும் ஒதுக்கியுள்ள 173 கோடியில் ஆந்திரா பிரியாத சென்னை ராஜ்யத்திற்கு 2 கோடி ரூபாய்தான். அதிலும் குடிசைத் தொழில்களுக்காக ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவழிக்கப்படும். பெரிய தொழில் ஆராய்ச்சிக்காக மட்டும் சில லட்ச ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தென்னாடு புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்பதற்கு மேலும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

“முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் இன்னும் ஒரு வருடத்தில் முடிவடைய இருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை தயாரிக்கும் முயற்சியும் நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வேலை யில்லாத திண்டாட்டத்தை போக்கவும், தொழில் வளர்ச்சிக்காகவும் முக்கிய கவனம் செலுத்தப்படும் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் சென்னைக்கு உறித்த பங்கு கிடைக்குமென நம்புவதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை.

“சென்ற கூட்டத்திலேயே முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி இந்த சபை விவாதிக்க ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்குமென நிதி அமைச்சர் கூறினார். இதுவரை கொடுக்கப்படவில்லை. இரண்டாவது திட்டமும் தயாராகிறது. ஆகையால் இந்தக் கூட்டத்திலாவது முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் விளைவுகளையும் இரண்டாவது திட்டத்திற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகளையும் கூற ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

12-15 DEPUTY SPEAKER :—“Hon. Members will have only five
p.m. minutes each.”

SRI V. R. NAGARAJAN :—“Sir, I want ten minutes.”

DEPUTY SPEAKER :—“No please. The hon. Member will finish his speech in five minutes.”

* SRI V. R. NAGARAJAN :—“Sir, in the limited time given to me by you, I intend concentrating only on one aspect of industrial development in the State, viz., technical education. I may immediately make a reference to the big technical institution which is serving the population of this City and State, viz., the P. T. Lee. Chengalvaraya Naicker's Technical and Industrial Institute. This is an Institute which was founded as early as 1870 by a philanthropist of a high order who amassed much wealth in this State and who wanted to be a benefactor to future generations in the matter of providing technical education to the people. The Institute has passed through various phases of development. The nucleus was provided in the year 1870 or thereabouts and the Institute took such a long time as 1905 to be recognized by the Government. Ever since that time, to this day, the Institute has been under the control of the Department of Industries and Commerce. Sir, I shall

23rd March 1955] [Sri V. R. Nagarajan]

presently explain how the Institute has been treated by this Government. It has not received adequate support and grants which it ought to have legitimately got. Any industrial institute of this type started by private individuals in the private sector should receive every possible encouragement at the hands of the Government. Started with private finances, the Institute has ripened into a pucca institution to-day and it is comparable to any technical institute in the western countries. It should, I feel, be the earnest endeavour of all of us and I plead with the Government also that we now go to its rescue in its hour of financial strain and stress. This Institute is presenting candidates for diplomas in the three well-known courses, viz., L.C.E., L.E.E. and L.M.E. Besides, it is offering certificates to trainees in certain subjects who are less educated than those who take to the diploma course. The diplomas came to be given from 1939 onwards and that was after a very long and bitter struggle. Before that they were not recognized and so the Institute could not make much headway.

“ Then, Sir, the Madras Education Rule 92 was for a long time not made applicable to this Institute in spite of the fact it was in force in respect of all Government institutions. It is a well-known fact that Harijans and Backward Class people are getting governmental aid under this rule for a long time. Unfortunately, this was not in force in this Institute until 1952-53 when the concession was extended to it. Even this demand was acceded to by the Government only after protracted and lengthy correspondence. I am explaining all this only to show that the Institute should be rendered necessary financial aid if it is to maintain its progress. I find from a pamphlet published by the President of the Pachaiyappa's Trust Board on the Founder's Day of the P. T. Lee. Chengalvaraya Naicker's Institute that there is a proposal for opening automobile engineering, tele-communication and other certificate courses for overseers.

“ These three subjects have far-reaching importance. I do not think these three courses could be started with inadequate finances. Sir, in this connexion, I understand that the Central Government is going to give two-thirds of the total cost as grant and they want the Institute to contribute one-third of the cost. I submit respectfully that it will not be possible for the Institute to contribute one-third of the cost, from its funds, for the starting of these three laudable engineering courses. I pray that this Government may be so pleased as to bear one-third of the total cost, from out of its finances. I do hope such good gesture would come from Government. If only the tens and fifteens of lakhs of rupees annually spent by the Government for the various Polytechnics in this State with inadequate returns had been spent on this particular Institute, I am sure greater progress would have been possible by this time. One more thing and I will finish, Sir.

“ This Institute is quite well known and I do not want to advance any elaborate arguments about the importance of the Institute. It is quite well known to one and all. It has produced

[Sri V. R. Nagarajan]

[23rd March 1955]

illustrious men. To cite only a few, Sri L. Venkatakrishna Ayyar, who has been the Chief Engineer of Public Works Department here in Madras, was a product of this Institute. Sri Jambulinga Nayakar, the Joint Consulting Architect to Government, who designed this building in which we are holding discussions to-day, was a product of this Institute. We can speak volumes of the illustrious men which this Institute has produced. I earnestly pray that the Government would go through the petitions and manifestoes produced by this Institute. If only they do so, I am sure that they would certainly give their aid to the Institute."

*SRI K. T. RAJU:—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப் போது ஈரோட்டிலே துணியில் அச்சடிக்கும் தொழிற்சாலைகள் ஆறு இருக்கின்றன. இவைகளில் நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். சாதாரணமாக கைத்தறி சீட்டித்துணிகளில் அனேக ரகங்களில், பல விதமான வேலைப் பாடுகளுடன் அச்சடித்து அழகான விதவிதமான பார்டர்களைத் தயார் செய்கிறார்கள். மிகவும் நல்ல முறையிலே இந்தத் தொழிற்சாலைகளை நடத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஆறு தொழிற்சாலைகளில் நான்கு தொழிற்சாலைகளை மூடிவிட்டார்கள். இந்தத் தொழிலில் போட்டி போட்டி ஒன்றும் கிடையாது. நான்கு தொழிற்சாலைகளை மூடிவிட்டபடியால் அங்கு வேலை செய்துகொண்டிருந்த தொழிலாளிகள் வேலையில்லாது மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கைத்தறித் துணிகளுக்கு ரிபேட் அளிப்பது போல் தேங்கிக்கிடக்கும் பலவிதமான வேலை பாடுகளுடன் அச்சடிக்கப்பட்ட துணிகளுக்கும் அந்த சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டால் ஏராளமான துணிகள் செலவாகும். அதனால் தொழிலாளிகளுக்கும் நன்மை ஏற்படும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட சலுகைகளை இந்தத் துணிகளுக்கும் அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது நான்கு தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருப்பதால், ஈரோட்டில் இருக்கும் ஆறு மிஷின் பிரண்டிங்கும் வேலை செய்தால் 9,000 கைத்தறிக்கு வேலை கிடைக்கும். தேங்கிக் கிடக்கும் துணிகள் விற்பனையானால் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கமுடியும்.

"முன்பு இருந்த நூலின் விலையை விட இப்பொழுது ஆறு மடங்காக அதிகரித்திருக்கிறது. நூலின் விலை குறைந்தால் இவர்களும் மற்றத் துணிகளுடன் போட்டி போட முடியும். இதைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்களும் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆதலால் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த நூலின் விலையை குறைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

"இப்பொழுது கைத்தறி துணி 50 லட்ச ரூபாய் பெருமானமுள்ள சரக்கு தேங்கி இருக்கிறது. சர்க்கார் இதற்கு உடனடியாக மேற்சொன்ன சலுகைகள் அளித்து எக்ஸிபிஷனில் விற்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்தால் நிறைய விற்பனையாகும். இன்னும் என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கும், போலீஸ் காரர்களுக்கும், கீழ்த்தர சிப்பந்திகளுக்கும் இந்தத் துணியில் ரூ. 25 அளவுக்கு கடனாகக் கொடுத்து ஆறுமாதத் தவணையில் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று செய்தால் நலமாக இருக்கும். அவர்கள் அந்த ரூபாய்க்கு இரண்டு புடவைகள் வாங்கலாம். இந்த முறையில் சர்க்கார் சிப்பந்திகளும் பயன் அடைவார்கள். அதே சமயத்தில் தேங்கிக் கிடக்கும் துணிகளும் செலவாவதற்கு வழி பிறக்கும். தொழிலாளர்களின் நிலைமையும் மாறும்.

"இப்பொழுது கைத்தறி பொருட் காட்சி நடைபெறுகிறது. அங்கு இத்துணிகளை விற்கலாம். சர்க்கார் இந்தக் கைத்தறித் துணியை வாங்கி சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கு கடனாக ஆறுமாத தவணைகளில் கொடுத்தால் அவர்கள் மாதத்திற்கு முன்று அல்லது நான்கு ரூபாய் கட்டி கடனையும்

23rd March 1955]

[Sri K. T. Raju]

சீக்கிரம் தீர்த்து விடுவார்கள். இப்படிச் செய்தால் தேங்கிக் கிடக்கும் கைத்தறி நிறைய செலவாகும். இன்னும் ரயில்வேக்களிலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு இவ்விதம் கொடுக்கலாம். அவர்களும் வாங்குவதற்குத் தயாராக இருப்பார்கள்.

“நம் நாட்டில் கைத்தறித்துணிகள் அதிக அளவில் உற்பத்தியான போதிலும் அவைகள் விற்பனையாகாமல் இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் என்ன? காரணம் மக்களிடம் வாங்கும் சக்தி இல்லை. ஆகவே சர்க்கார் உண்மையாக கைத்தறித் தொழிலுக்கு ஆதரவு காட்ட வேண்டுமென்றால் மக்களின் வாங்கும் சக்தியை பெருக்கவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக சாயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். சாயம் கைத்தறி தொழிலுக்கு ஒரு முக்கியமான பொருள். இந்த சாயத்தை நியாயமான விலைக்குக் கொடுக்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

“தீக்குச்சி தொழிலை எடுத்துக்கொள்வோம். இத்தொழில் சென்னை ராஜ்யத்தில் உள்ள சிறு தொழில். இத்தொழிலுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்களெல்லாம் அளிப்பதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரே ரீணயை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் மந்திரி அவர்கள் வாசித்த ஸ்டீட்மென்டில் தொழில் வளர்ச்சிக்காக பல நடவடிக்கைகள் எடுத்திருப்பதாக கூறப்பட்டிருந்தது. தொழில் வளர்ச்சிக்காக சர்க்கார் ஆதரவு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் இந்த ஒரு விஷயத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இத் தொழில்களில் மூன்று விதம் உண்டு. கனத் தொழில், சிறு தொழில், குடிசைத் தொழில். இம்மூன்றும் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருக்கிறது. இவைகளெல்லாம் சேர்ந்து முன்னேற வேண்டுமென்பது நம்முடைய குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறில்லாமல் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டால் நம் நாடு முன்னேற்றம் அடைய முடியாது.

12-25
p.m.

“கனத் தொழிலும், சிறு தொழிலும், குடிசைத் தொழிலும், பெருகு வதற்கு நாம் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு அதனால் உற்பத்தி அதிகரித்தால் மட்டுமே போதாது. அவ்வுற்பத்தியை அனுபவிக்க மக்களிடம் வாங்கும் சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்ய வேண்டும். அதுதான் முதல் அஸ்திவாரம். கனம் மந்திரி அவர்கள் நேற்று கேள்வி நேரத்தின்போது உற்பத்திப் பெருக்கு இருந்தாலும்கூட மக்களிடம் வாங்கும் சக்தி குறைவாக இருப்ப தால்தான் விலை வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வாங்கும் சக்தி பெருக வேண்டுமானால், வேலை யில்லாத திண்டாட்டத்தை சமாளிக்க வேண்டுமென்றால் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று மந்திரி அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அப்படி ஒத்துக்கொண்டால் தொழில் வளர்ச்சிக்காக அதிக ஆட்களை அமர்த்த வேண்டும். சர்க்கார் ஒரு பக்கம் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இன்னொரு பக்கம் பெரிய முதலாளிகளை ஆதரிக்கும் வகையில் rationalization வேண்டு மென்று சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல் லும்போது விவாதத்திற்கு பதில் அளிக்கும்போது rationalization without tears என்று அழகாக வார்த்தைகளை உபயோகித்தார். ஆனால் rationalization என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? தொழிலாளர்கள் கண்ணீர் விடாமல் பார்த்துக்கொள்வதுதான் சர்க்காரின் நோக்கம் என்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். Rationaliza- tion என்பதற்கு அர்த்தம் என்ன இருந்தாலும் அது அதிக மான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப் போவதில்லை. இப்பொழுது தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களைக் குறைப்பதற்குத்தான் ஏது வாக இருக்கும். இது முதலாளிகளுக்கு அனுசூலமாக இருக்குமே தவிர தொழிலாளர்களுக்கு உற்பத்தி பெருகுவதற்கு உதவிகரமாக இருக்

[Sri M. Kalyanasundaram] [23rd March 1955]

காது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆதலால் **rationalization without tears** என்ற விஷயத்தை கனம் மந்திரி அவர்கள் கவனித்து அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக தொழில் படிப்பு விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால் சர்க்கார் நடத்தும் தொழில் பயிற்சி ஸ்தாபனம் இருக்கின்றது. குறிப்பாக தக்கர் பாபா வித்தியாலயம் எப்படி நடக்கிறது என்பது பற்றி சர்க்கார் கட்சி அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமசாமி அவர்கள் கூட எடுத்துச்சொல்லி இருக்கிறார். உண்மையிலே இம்மாதிரியான ஸ்தாபனங்கள் மாணவர்களுக்கு தொழில் பயிற்சி அளிப்பதற்கு உதவிகரமாக இருக்க வேண்டுமே தவிர ஆசிரியர்களின் நலன்களை மாத்திரம் கருதுவதாக இருக்கக்கூடாது. மாணவர்களின் மலிவான உழைப்பை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களால் செய்யப்பட்ட பொருள்களை விற்பனை செய்வதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே தவிர உண்மையிலேயே மாணவர்களுக்கு தொழில் முறையில் பயிற்சி அளிக்கக் கூடியதாக இல்லை. மாணவர்களின் உழைப்பை விற்பனை செய்யக்கூடிய அளவுக்கு மாறி விடக்கூடாது. என்ன தொழில் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிற தென்று சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். மாணவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைக் கொண்டு தொழில்களைக் கற்றுக்கொடுப்பதில்லை. ஏதோ ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தை மாணவர்களின் உழைப்பைக்கொண்டு ஈடு செய்வதாகத்தான் இருக்கிறது. மாணவர்களுக்கு ஹாஸ்டல் போன்ற வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

12-30 p.m. “சர்க்கார் நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கும் குறைபாடுகளை ஸ்ரீ மகாலிங்கம் சுட்டிக்காட்டினார்கள். ஆசிரியர்கள் இல்லை என்று அங்குள்ள மாணவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பல இயந்திரங்கள் வாங்கிப்போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையே பயிலச் சொல்லுகிறார்கள். திறமையான ஆசிரியர்கள் வைத்துக் கற்றுக்கொடுப்பதில்லை. மாணவர்கள் ஐந்து வருஷம் கற்றும்சூட பள்ளியை விட்டுப்போகும்போது தாங்களே ஒரு இயந்திரத்தை வைத்து நடத்தக்கூடிய அளவுக்கு பயிற்சி இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

“மற்ற வசதிகள், அதாவது **hostel** போன்ற வசதிகளைப்பற்றி மாணவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவைகள் சர்க்கார்முன் கவனத்தில் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

“அதோடு நாம் தொழில் வளர்ச்சிக்கு போவதற்கு முன், இருக்கக் கூடிய தொழில்கள்—தோல் பதனிடும் தொழில், கல் பட்டறைத்தொழில் இவைகளைப்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் சுருட்டு, பீடி தொழில்கள் பாதுகாப்பின்றி சிதைந்து வருகின்றன. திருச்சி நகரத்தில், என்னுடைய தொகுதியாகிய உறையூர் சுருட்டு தொழிலில் மிக பிரபலமாக இருந்தது. 2,000 பேர் வேலை செய்து வந்த அந்த தொழில், இன்றைக்கு 500 பேர் வேலை செய்ய முடியாமல் நசித்திருக்கிறது. அதே போல் தோல் பதனிடும் தொழில். தோல் பதனிடும் தொழிலைப் பாதுகாக்க சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இல்லையென்று நான் சொல்ல வில்லை. இந்த தொழில் சம்பந்தமாக ஒரு விசாயனை கமிட்டி போட்டார்கள். ஆனால் அந்தக் கமிட்டியின் ரிபோர்ட்டு என்ன வாயிற்று என்று தெரிய வில்லை. அதே போல் **Minor Irrigation Industries** சம்பந்தமாக ஒரு **Tripartite Committee** போட்டார்கள். கமிட்டிகள் மட்டும் போட்டால் போதாது. அந்தக் கமிட்டிகள் செய்யக்கூடிய சிபாரிசுகளின் அடிப்படையில் துரிதமாக நடவடிக்கையெடுக்க சர்க்கார் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக கைத்தறியைப் பற்றி இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லி, என் பேச்சை முடிக்க விரும்புகிறேன். கைத்தறி பிரச்சனை ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் கட்சியின் பிரச்சினையல்ல. நமது தேசத்தின் முக்கியமான தொழில். நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாய தொழிலுக்கு அடுத்தபடியாக முக்கியமான தொழில் என்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆகவே அந்த தொழிலின் பாதுகாப்பில்

23rd March 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

எல்லோருக்கும் அக்கரை இருக்கவேண்டும். நாம் உடுத்தும் துணிமணிகளெல்லாம், கைத்தறி துணிகளாக யிருக்க வேண்டுமென்று எல்லா கட்சிகளும் பிரசாரம் செய்கின்றன. ஆனால் இந்தப் பேச்சு நடைமுறைக்கு வருவதில்லை. இது வரையில், தென்னாட்டில் இருக்கக்கூடிய மில்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நூலைக்கொண்டு கைத்தறிகள் இயங்கக்கூடிய நிலையில் இருந்து வந்தது. ஆனால் இப்போது மில்களே வாயில் புடவைகளையும், வேஷ்டிகளையும் மலிவாக தயாரிப்பதால், கைத்தறி துணிகள் விற்பனை குறைந்து, கைத்தறி தொழிலே பாதுகாக்கப் பட்டவேண்டிய நிலையிலிருக்கிறது. மில் துணிகளுக்கு வரி போட்டு, அதன் மூலம் கைத்தறியை பாதுகாப்பது என்பது முக்கை தலையைச்சுற்றி பிடிப்பது போல இருக்கிறது. கைத்தறி தொழிலுக்கு நேரிடையாக பாதுகாப்பு அளிக்க சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்ற உணர்வை எடுத்துக்காட்டத்தான் நாங்கள் ஏகோபித்த ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். அதாவது கலர் புடவைகள், கரை போட்ட வேஷ்டிகள், இவைகளின் உற்பத்தி கைத்தறிக்கு என்று ஒதுக்கப்படவேண்டுமென்று எடுத்துக்கூறியிருக்கிறோம். இதற்கு முன்பெல்லாம் composite mill-கள் நமது நாட்டில் அதிகம் கிடையாது. ஏதோ ஒரு சில composite mill-கள் தானிருக்கும். மற்ற பெரும்பாலான மில்கள், நூலை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய மில்கள் தான். அந்த நூலைக்கொண்டு கைத் தறிகளின் மூலமாக, துணிகள் தயாரிக்கப்பட்டு வந்தன. மில்களில் துணி தயாரிப்பு ஆரம்பித்தவுடன் Competition ஏற்பட்டு கைத்தறித் தொழில் நசிக்க ஆரம்பித்தது. ஆகவே, கைத்தறிக்கு உண்மையான பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றால், கலர் புடவைகள், கரை போட்ட வேஷ்டிகளின் உற்பத்தியை கைத்தறிக்கு என்று ஒதுக்கவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி, மத்திய சர்க்காருடன் போராடி அந்த உரிமையை பெற்றாக வேண்டும் என்பதைத்தான் நான் சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, அதோடுமட்டுமல்லாமல், நூலின் விலையை குறைக்க சர்க்காருக்கு அதிகாரம் உண்டு என்பதையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். பருத்தி விலை குறைந்தமூட நூல் விலை இன்னும் குறையவில்லை. மில்களில் Rationalization-ஐ கொண்டுவந்து, ஆட்களை குறைக்க சர்க்கார் அனுமதிக்கிறது. அப்படியிருந்தும் மில்கள் நூல் விலையை ஏன் குறைக்கவில்லை? மில் முதலாளிகளுக்கு லாபம் மட்டுப்பட்டால் தொழிலாளர்களுக்கு போனஸ் கொடுக்காமலிருக்க சர்க்கார் அனுமதிக்கிறது. ஆனால் முதலாளிகளின் லாபத்தை கட்டுப்படுத்தி, நூல் விலையை நியாயமான விலைக்கு கொண்டுவர முன் வருவதில்லை. சர்க்கார் இதைச் செய்ய முன் வந்தால், அது கைத்தறிக்கு உண்மையான பாதுகாப்பாக இருக்கும். மில் ஜவுளிக்கு வரி போடுவதால் மட்டும் கைத்தறிக்கு உண்மையான பாதுகாப்பு ஏற்பட முடியாது. ஆகவே, நூல் விலையை குறைக்க சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வதோடு, சமீபத்தில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் Hundi system வேண்டுமென்று சொன்னார்கள், அதையும் வரவேற்கிறேன். இந்த System கைத்தறி துணிகளை வற்புறுத்தி விற்க சலபமாகயிருக்கும். துணிகளை தூக்கிக்கொண்டு போய் விற்பதற்கு பதிலாக சட்டை கொண்டு வந்து விற்பதும் சலபமாக இருக்கும். ஆனால், இந்த System ஒன்றினால் மட்டும் பலன் ஏற்படாது. ஸ்ரீ கே. டி. ராஜா குறிப்பிட்டது போல், சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கும், ஸ்தல ஸ்தலபன சிப்பந்திகளுக்கும், 6 மாத அல்லது ஒரு வருஷ தவணையில், கைத்தறி துணிகள் வாங்குவதற்கு என்று, கடன் கொடுக்க சர்க்கார் முயற்சி எடுப்பார்களேயானால், அது சிப்பந்திகளுக்கு மட்டும் உதவுகிறது என்றல்லாமல், தேங்கிக் கிடக்கக்கூடிய கைத்தறி துணியை Clear செய்யவும் வழி செய்தது போலாகும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கடனை கொடுக்க, சர்க்கார் பணத்திற்கு வேறெங்கும் போகவேண்டியதில்லை. ரிசர்வ் பாங்கியில் கடன் வாங்க வேண்டியதில்லை. இப்போது மூலதன செலவுகளுக்காக ஒதுக்கியிருக்கும் எல்லா பணத்தையும் சர்க்கார் உடனே செலவுபித்து விடப்போவதில்லை. இந்த கடனை கொடுக்க 50 லட்சம், அல்லது 1 கோடி ரூபாய்க்கு

[Sri M. Kalyanasundaram]

[23rd March 1955]

மேல் செலவாகாது. இந்தப் பணத்தை மூலதன செலவிற்காக ஒதுக்கி யிருக்கும் பணத்திலிருந்து எடுத்துக்கொடுத்தால் உடனே ஆறு மாத காலத்திற்குள் recover செய்து காலணு அதிகச் செலவில்லாமல் ஈடு செய்து விடலாம். ஆகவே இந்த யோசனையை சர்க்கார் ஏற்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-35
P.m.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I am very glad that fairly sufficient time has been allotted for discussion on this very important subject on this last day allotted for discussion on Demands. I must express my appreciation for several hon. Members who have evinced a keen interest in the industrial development of the State and who have made very valuable suggestions. It is but right that we should concentrate on the preparation of the Second Five-Year Plan and in carrying out that Plan on the industrial development rather than on the agricultural development. It was but right that some hon. Members complained that adequate allotment was not made for industrial development in this State in the First Five-Year Plan. In the conditions of this State it was thought that more emphasis must be laid on agricultural development. Therefore it was that considerable allotment was made for Irrigation and Electricity departments. Some figures which one can notice from the Census Report of 1951 should be very revealing. According to the 1951 Census Report, the total extent of land that is cultivated, that is cultivable and that can be brought under cultivation in India works out to 97 cents per head whereas the world average—it is indeed interesting to see the world average—of land that is available for cultivation and that can be brought under cultivation works out to 351 cents per head. Therefore, it is clear that the land available for the growing population is very limited. On the one hand, from the point of view of agricultural development, we have to concentrate on more intense cultivation and production of wealth to the extent to which it would be possible from the land. For providing employment to the people, we have to look elsewhere, outside the land, although the country is essentially agricultural. On the other hand, we have to concentrate on industrial development. One objective is the production of wealth and that has to be realized both by large-scale industries and small-scale industries. The other objective of providing employment to the people in the country could be achieved more by the spread of small-scale industries and cottage industries than by that of large-scale industries. As the hon. the Deputy Leader of the Opposition pointed out—I entirely agree with him—there should be no conflict between large-scale industries and small-scale industries. One must be related to the other. But we should not miss the importance of small-scale industries in this country particularly, and several hon. Members did appreciate the importance of small-scale industries.

“ Some hon. Members suggested that there must be an Industrial Planning Board consisting of technical and non-technical men to advise the State regarding industrial development. I shall consider that suggestion. I would like to tell the House that the

23rd March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

Government have convened a conference of representative industrialists, representatives of Chambers of Commerce and others interested in those institutions. The Government have convened that conference to meet day after to-morrow, and we propose to have a preliminary exploratory discussion with them regarding the steps to be taken for the industrial development of the State and for the preparation of the Second Five-Year Plan.

“ The hon. the Deputy Leader of the Opposition referred to the rationalization policy. He particularly referred to what I said, namely, that rationalization cannot be given up in the interest of production of more wealth but at the same time it should not affect the interests of labour. I do not think it is impossible to reconcile one with the other. Rationalization should mean facilitating production of more wealth in which we are interested as raising the standard of living of the people depended on the production of more wealth. At the same time what I meant was, that those who are already employed should not in the least be affected. It should be possible so to implement the rationalization programme as not to touch even a single worker who is already employed. We are rather more interested in providing employment for more and more people who are unemployed. Whatever name be given to it, rationalization or any other, certainly we will not be a party to taking any action which would mean depriving even a single worker of his job that he already holds and which provides him the means of living. 12-40
p.m.

“ Hon. Members referred to the importance of cottage industries. Even this morning during question hour I referred to the direction in which this Government has been concentrating their attention by way of promoting various small-scale industries and cottage industries in the several districts of this State. Only two or three days ago I visited a number of villages in the dry areas of Tiruchendur and Nanguneri taluks of Tirunelveli district. Two months back when I was there I found there were great possibilities of promoting cottage industries. Therefore I asked the Department of Industries to take that up. Within a period of two months I find number of small industries have been organized taking full advantage of the raw materials—the palmyra—that are available in plenty in the villages there. The fibre that is made in the villages is being exported to Amercia where they make brushes out of the fibre. The people in the villages have not got the necessary implements to make these things. Now implements are being supplied by the Industries department for the manufacture of the fibre. I am thinking of organizing a co-operative society for the export of the fibre that is being made by these people in the villages.

“ In another village I found handsome hand-bags being made out of palmyra leaves. These are being exported to America, where there is great demand for it. Recently 500 bags were sent. Now there is an order for the supply of 10,000 hand-bags. Such nice things can be made for consumption locally as also for export to other countries. So where we see there is possibility of developing such cottage industries, we shall certainly take advice from both

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[23rd March 1955]

the technical and non-technical people. And, Sir, Government are interested in developing cottage industries throughout the State taking into account the conditions prevailing in each district.

“ Several hon. Members particularly referred to the question of permanently rehabilitating the most important cottage industry of ours, namely, the handloom industry. I have been explaining on the floor of this House several times what the Government have been doing for this industry and how Government have been seeking to utilize the cess fund that is made available by the Government of India to this Government. Sir, of course, the problem is of such a magnitude that whatever Government were able to do and are doing looks as if Government have been able to do nothing at all. But I can assure the House that we are taking every step possible to help and promote this very important industry. In regard to marketing of these products, there is the question of enabling these weavers to manufacture things that are required in the country. Sometimes the handlooms produce things which are not easily saleable in this country. We are also organizing foreign markets for the sale of our handloom goods. The hon. Member from Erode pointed out a particular case of fine handloom cloth to which also we might extend the benefit of rebate. I shall certainly examine that suggestion. The hon. the Deputy Leader of the Opposition referred to the price of yarn. I shall take it up and have it examined. Of course, the price of yarn might be reduced so as to make the handloom goods easily saleable. But then there is the other question of increasing the price of cotton in the interest of the growers. Both these things have to be taken into account and I shall certainly see what steps this Government could take in this matter. Several hon. Members urged that certain varieties of cloth that are generally worn by people in our country should be reserved for the handloom and the mills should not be permitted to manufacture such cloth. That is one method of encouraging handloom cloth and this Government have been urging this on the Government of India. They have not given up their case. But nothing short of declaration of war by this State on the Central Government would satisfy my hon. Friend from Athur. I cannot help that, Sir. But this Government will take all possible steps to urge on the Government of India the need to reserve certain varieties for handlooms. On the other hand, I must also express my appreciation of the interest taken by the Government of India and the aid that is given by the Government of India by way of cess fund and other things. They have themselves been suggesting various schemes. We are taking up colonization schemes and housing schemes for these handloom weavers in Arupukottai and Salem. Industrial co-operatives are being organized by the Government of India. The Government of India have shown great enthusiasm and interest in rehabilitating this industry and have been suggesting to us many schemes and have accepted several of our proposals. Therefore, Sir, in full collaboration with the Government of India we have been trying to see in what ways we could rehabilitate the handloom industry.

23rd March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

“ Sir, reference was made to Khadi and handloom cloth. I would like to tell hon. Members that khadi is also a handloom product. I would like to tell particularly to the hon. Member from Athur that khadi is woven in handloom by the weaver's own hands and not in a mill. Let there be no mistaken impression that khadi is something other than handloom cloth. Khadi is cent per cent handloom. It is not only cloth woven by hand but the yarn used is also made by hand. So far as use of these handloom cloths by Government is concerned, hon. Member K. P. Gopalan raised the question about the use of soaps and other things produced by Government concerns in our jails. I wish to assure him without hesitation that Government have been using in jails and other places only Kerala soaps and other things produced in their own factories. In regard to supply of cloth also wherever Government have to supply to their staff cloth for making the uniforms, Government have been insisting on the supply of khadi first and then handloom. Even railways have taken to supplying to their staff khadi uniforms.

“ In this connection I would like particularly to appeal to hon. Members, especially to the hon. Member sitting opposite to me, that they should set an example in this matter of using only handloom cloth. Some of them are not wearing handloom cloth. Most of them are wearing mill-made cloth. I would humbly appeal to all hon. Members (Hon. Members: Our dhotis are handloom products.) It is not good doing it partially. Even ‘Khadi people’ used to satisfy their conscience and the conscience of other people by wearing only khadi dhoti and wearing mill-made cloth all round. That will not do. Particularly this week we are celebrating the ‘Handloom week’. They should go this evening to the handloom stalls and purchase handloom cloth and come here tomorrow or the day after dressed themselves in handloom cloth. There is no party politics in this. There is no difference of opinion in the matter of promoting the handloom industry. It would be a matter of great pleasure to all of us sitting in the Treasury Benches, if all hon. Members on the other side come dressed in handloom cloth. There is a particular advantage in making the purchase this week. A rebate of 2 annas in the rupee instead of the usual rebate of Re. 0-1-6 is allowed on purchases made during this week. I do hope, Sir, that hon. Members, all of them without exception would set a good example in this matter.

“ Then, Sir, the hon. Member who moved the cut motion referred to the need for adequate publicity for the products manufactured in Government factories and in that connection he mentioned the Kerala Soap Factory. I entirely agree with him in respect of that matter and I have no doubt that my Colleague in charge of Finance will not grudge sanctioning the necessary amount for adequate publicity. Of course, I agree that we must look at it as a business proposition. I myself went and saw the factory. I found that there was a regular sale of its products and it was improving. If the production of the factory is increased there will be greater sale of its products and any expenditure to be incurred

12-50
p.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [23rd March 1955]

for giving adequate publicity should certainly be worthwhile even from a business point of view. I can assure him that we are looking into that aspect of the matter and we shall see that adequate publicity and advertisements are given so that the fine products manufactured in our factories would have a good market.

“ Then, Sir, certain reference was made to the technical institutions run by the Government particularly by the hon. Deputy Leader of the Opposition and the hon. Member from Pollachi. I would at once tell them that we do not have an exaggerated account of the defects that are there but, at the same time, I do not deny that it is not all perfect. I myself am looking into the matter and I am trying to improve the institutions. The hon. Member from Mylapore also referred to the Thakkar Baba Vidyalaya. There was trouble there recently but fortunately now it is all over. Still I shall certainly look into the matter and examine it and if necessary we shall have a committee to go into the working of that institution.

“ Then, the hon. Member from Madurai and other hon. Members referred to certain restrictions imposed under the Public Health Act in the matter of running cottage industries in urban areas. I may tell them that very recently the Government have ordered the removal of such restrictions. Hereafter there will be no difficulty about it and cottage industries using power can be run in urban areas also.”

SRI N. MAHALINGAM:—“ The request was made that the restriction should be removed in the residential areas in towns.”

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:—“ That is exactly what I meant. I do remember that only a few days ago we issued orders to that effect.

“ Then the hon. Member Sri Mahalinagm referred to cinchona. The hon. Member from the Nilgiris, Sri Bomman, who could not participate in the discussion to-day has already met me and made some suggestions in respect of that matter. It is no good comparing cinchona with teak. I can at once tell the House that there is need for quinine and the Government of India have agreed to ban the import of quinine and other products. We have made new arrangements for the marketing of quinine produced in our factories. I am glad, however, that it is being already sold. Of course it is not a satisfactory state of affairs to have plantations in one place and the factory in another place. The factory is in Naduvattam in Nilgiri district but the main plantations are in Anamalais. Now the construction of the new factory has almost been completed and it will begin to function very shortly. I do not think that the Government should take to teak plantations in the place of cinchona plantations. I have no doubt about the future of cinchona plantations. Then another hon. Member suggested that we should also take to the cultivation of medicinal plants. We are already doing research in that direction. There is some research already going on

23rd March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

in Naduvattam in Nilgiris district and in Anamalais. We shall certainly pursue the matter further and see whether it is useful and worthwhile to cultivate medicinal plants also.

“ Then the hon. Member from Villupuram referred to the working of the Chengalvarayan Naicker Technical Institute. It is a great institute founded by a great philanthropist in olden days. We do welcome such institutions and all our sympathies are for such institutions which are training good men. Some reference was also made to the training given in these technical institutions. We shall certainly have the whole matter looked into and see what we can do to promote further this technical training which is so badly needed in the country and particularly in this State.

“ Then the hon. Member Sri Rama referred to the silk industry. I myself have been thinking in that direction and I have been bestowing some attention on the question of fruitfully extending the mulberry cultivation to some more areas. For instance, in the Gobichettipalayam taluk there are certain areas which are quite favourable to the mulberry cultivation. I have seen the mulberry cultivation in places like Hosur and Coonoor where poor farmers have benefited largely on account of this mulberry cultivation. I can tell the House that I shall look into the matter still further and see how we can extend the mulberry cultivation to some more areas, and thereby expand the silk industry. This is all I wanted to say during the limited time allowed to me. I once again thank hon. Members for having evinced such keen interest in this matter and I assure them that with their co-operation and guidance, we shall do everything to promote industrial development in the State. I do hope that the hon. Member who moved the cut motion will not press it.”

SRI K. P. GOPALAN :—“ In view of the considerate reply given by the Hon. Minister, I withdraw my cut motion.”

The cut motion was, by leave of the House, withdrawn.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,50,94,200 under Demand XXI—Industries and Cinchona.’ ”

The Demand was carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER :—“ Before the Hon. Minister for Public Works moves his Demands, I must tell the House that, with the two Demands to be moved by the Hon. Minister and voted by this House, we will have discussed and voted 30 Demands which is a record in the history of this House. Last year we discussed and voted only 23 Demands.

“ As soon as the Hon. Minister moves his Demands, I will call one Member from the Opposition side and one Member from the Government side to speak on the Demands and then the Hon. Minister will reply. By the time he finishes his reply it will be 1-30 p.m. and we shall have discussed 30 Demands.”